

EN NESTORS ERINDRINGER

Her kommer sidste afsnit i serien Praksisvikariat 1966.

Læs om forfatteren i Practicus 271 og de foregående afsnit i 271-274.

Hele serien kan høres på Practicus Podcast.

Praksisvikariat 1966: Men der er weekendordning

Klumme nr. 6 af 6

Fire ugers vikariat for en skadet praksiskollega startede morgenen efter min kones og min ankomst. På anden dagen rejste de væk. *Men der er weekendordning*, forklarede Knud Thomsen med en vis stolthed, med nabolægen syv km derfra. Nu havde dr. Frank i Ørum måttet trække læsset under Thomsens fravær, før jeg kom, så jeg kunne kun få én weekend. Den så vi frem til.

Nogle dage efter blev det lørdag. Lidt i 11 ringede dr. Frank: Det havde været en rolig formiddag, der ventede kun en fødsel. Jordmoderen ville ringe. Han havde også en stor praksis, og geografien blev udvidet op til 15 km. Næppe var han ude ad døren, før første patient var i telefonen. Det blev en travl weekend, stort set alle forventede et besøg.

Hen på eftermiddagen meldte jordmoderen, at der var gode veer. Da der ikke var vejnavne eller husnumre, beskrev hun *forbi kirken, tredje vej på højre hånd, nærmest et hjulspor, 100 meter frem, en lille landarbejderbolig*. Dampen slog mig i møde, fugten drev af vinduerne. På brændekomfuret boblede to store gryder med vand. I stuen sad manden og en nabokone. Fødslen

var hørbart i gang i soveværelset. Jordmoderen sad på kanten af dobbeltsengen. Hun satte altid manden til at koge vand, så var han beskæftiget. Det blev dog nemt til en del mere, end hun havde brug for. Jeg fik hendes Trilene-maske og var klar.

Den ret unge mor var tredjegangs-fødende. Mellem veerne var der indforstået snak mellem de to kvinder. Så kom presseveerne. Jordmoderen styrede slagets gang, mens hun viftede fluerne væk fra vulva. Fødsler vidste jeg noget om, jeg havde endog alene taget mod et barn, fordi jordmoderen var forsinket. Presseperioden blev lang, for lang. Jeg mente, at vi skulle kalde en ambulance og se at komme på sygehuset. Jordmoderen kiggede alvorligt på mig: Vi ville blive helt til grin, når moren fødte i ambulancen i det øjeblik, vi svingede op foran sygehuset. De arbejdede videre på projektet, og efter yderligere 20-30 minutter var barnet ude. Det fik hurtigt Apgar-score 10. Kvinden blev hjulpet til at ligge på tværs i sengen, jordmoderen gav Trilene, jeg sad på hug på gulvet og syede en mindre rift.

Så blev manden hidkaldt, stor glæde. Nabokonen stak hovedet ind og meddelte, at der var blevet ringet til hendes mand *fra lægeboligen*. Jeg skul-

le ringe hjem, inden jeg kørte. Her var ikke telefon, men jeg kunne gå over og bruge deres. Det blev i

øvrigt til 7-8 fødsler på de uger, hvad Thomsen med glæde konstaterede, da han ved sin tilbagekomst styrede direkte hen mod kartoteksskuffen med gravide.

Så blev det vores tur til weekend-fri. Der var lige et par besøg lørdag formiddag, inden jeg ved middagstid ringede dr. Frank op. Vi ville tage væk, bo på hotel. En afslappet weekend i Løgstør med rolig søvn. Ved 18-tiden søndag var vi tilbage. Til min overraskelse kunne Frank fortælle, at ingen af besøgene hos 'mine patienter' havde hastet, så dem kunne jeg selv ringe til og besøge. Det blev en lang aften, en brat ende på 'fridagene'. Jeg besluttede, at skulle jeg i praksis, måtte det være med kollegial støtte i en gruppe og med ordnet frihed.

Jeg havde fået stor respekt for Thomsens indsats, en respekt der kun voksede, efterhånden som jeg fik erfaringer i mine senere 30 år i praksis.

PS. Dr. og fru Thomsen havde over-skud på os! ●

Vikaren på vej ind til et sygebesøg med dr. Thomsens fine læderlægetaske.
Foto: Privat.